

A group of seven people, including men and women, are standing in a row, wearing white prayer shawls (tallitot) with black stripes. They are positioned in front of a dark blue background. Above them is a wooden shelf filled with numerous books. The lighting is dramatic, with a strong blue glow from behind the group.

חבלי משיח

מאת מוטי לרנר בימוי כפיר אזולאי

תיאטרון
באר-שבע

התחברות בין תרבות
חוגג 40 שנה

מאת **מוטי לרנר**
 בימוי **כפיר אזולאי**
 תפאורה ותלבושות **נטע הקר**
 תאורה **זיו וולושין**
 מוסיקה **אלדד לידור**

שחקנים (לפי סדר הא"ב):
נופר אילדים - חוה
נעה בירון - תירצה
נמרוד ברגמן - בני
עופר זוהר - מנחם
תום חגי - נדב
אורן כהן - אבנר
יונתן צ'רצ'י - שמואל
אורנה רוטברג - עמליה

קריינות ראש הממשלה -
רודיה קוזלובסקי
 קריינות רדיו -
עמוס ארבל, כרמל בן אפרים,
דודי ניסים

משך ההצגה
 שעה ו-40 דקות (ללא הפסקה)
 הצגה ראשונה 2/7/13

תודות
 לכרמל בן אפרים, עמוס ארבל,
 דודי ניסים, רודיה קוזלובסקי
 ומיני בוק

בחסות:
 משרד התרבות והספורט
 עיריית באר-שבע
 הרשות לפיתוח הנגב

תיאטרון באר-שבע
 במשכן לאמנויות הבמה באר-שבע,
 שד' יצחק רגר 41 באר-שבע,
 טל': 08-6266444

הצטרפו לדף הפייסבוק

מנהל ייצור ותפעול:
יואב מהרבני
 מנהל הצגה:
שלמה לסרי
 מנהל טכני:
אבי קובני
 מנהלי במה:
מוטי ברהום, אלי יוספי
 עוזר במאי:
עידו סתר
 תפעול תאורה:
אבי זוהר, שמואל מור
 תפעול סאונד:
אופיר ספיר, ניר רובין
 רקודיזיטור:
רוני בקר

צוות טכני:
אלי יוספי
 מלבישות:
יהודית אלקיים, רעיסה פודלובה
 תסרוקות:
רעיסה פודלובה
 זקנים:
מרינה נודל
 ייצור אביזרים:
אהובה ארז
 בניית תפאורה:
"בית מלאכה"
 הפקה ועריכת תוכנייה:
שני אמור
 עיבוד תכנים:
מאיה פרג'י

עיצוב תוכנייה:
סטודיו יוכי לנג
 צילום תוכנייה:
דניאל קמינסקי
 הפקות דפוס:
דפוס דימונה
 ממונה בטיחות:
יעקב הכהן
 מהנדס:
אבשלום סדן
 הסעות:
אמינות בשירות, אילן נאור
 והמוביל הדרומי צביקה
 הובלות:
"משה צמח", "בני את אמיר"

דבר המחזאי

המחזה "חבלי משיח" החל להיכתב במהלך 1986 במסגרת דיאלוג אמנותי רב שנים עם הבמאי אילן רונן, שהיה באותה תקופה המנהל האמנותי של התיאטרון הקאמרי בתל אביב, והתעניין כמוני במציאות הפוליטית הישראלית ובעיקר בתהליך הידברות בינינו לבין הפלסטינים. הרקע להתעניינותו המיוחדת היה הסכם השלום עם מצרים שהביא לפינוי חבל ימית ב-1982, ובעיקר תחושתנו שאחרי חתימת הסכם השלום עם מצרים הולכת ומתקרבת השעה לחתימת הסכם שלום בינינו לבין ממלכת ירדן על פי עקרונות דומים. לפלסטינים לא היה באותם ימים מעמד מדיני בעיני מרבית מדינות העולם, וחשבנו שהאינטרסים שלהם יוצגו המשא ומתן ובהסכם על ידי המלך חוסיין. למרבה האירוניה כשהתחלנו בחזרות על המחזה בתיאטרון הקאמרי במרץ 1987 קיים שמעון פרס - אז שר החוץ בממשלת האחדות הלאומית - שיחות חשאיות בלונדון עם המלך חוסיין אשר ייצג גם את הפלסטינים, והשניים הגיעו להסכם מדיני דומה מאד לפתרון שהוצע במחזה "חבלי משיח" חודשים מספר קודם כן. לאסוננו, דחה ראש הממשלה יצחק שמיר את ההסכם על הסף.

בשיחות ביני לבין אילן רונן חשבנו על ההכרח לבחון את עמדות הימין הקיצוני ביחס לתהליך המדיני. תחילה חשבנו להתמקד ברב מאיר כהנא ובתנועת כ"ך, אך בסופו של דבר, בתמימותנו, הערכנו שתנועת כ"ך היא תופעה שולית חולפת שלא תהיה לה השפעה ממשית על הפוליטיקה בישראל, ולכן הדיון בה בתיאטרון אינו קריטי. לעומת זאת ראינו שינוי ב"גוש אמונים" תנועה פוליטית שהצליחה לגייס תמיכה רבה בציבור הישראלי, ושהשפעתה על התהליכים הפוליטיים-האידיאולוגיים עצומה. באותם ימים כבר הצליחה "אמנה" - תנועת ההתיישבות של "גוש אמונים" - ליישב למעלה מ-150 אלף מתנחלים בשטחים שנכבשו ב-1967 ולקבוע בכך עובדות שנראו כמעט בלתי הפיכות.

תהליך הכתיבה נפתח בתחקיר ארוך שנמשך כעשרה חודשים וכלל סיורים בהתנחלויות ביהודה ושומרון, פגישות עם ראשי "גוש אמונים" (הרב חנן פורת, ישראל הראל, אורי אליצור, פנחס ולרשטיין, הרב משה לוויןגר, הרב יואל בן נון ואחרים), ביקור במערכת "נקודה" - ביטאון מועצת יש"ע שמאמריו ביטאו לעומק את דפוסי החשיבה האידיאולוגיים בקרב המתנחלים, וביקור בארכיון של היישוב עפרה, שם התוודעתי למקומן "עט עפרה" ששיקף את חיי היום-יום ביישוב.

חשוב לציין שהתחקיר והכתיבה התקיימו על רקע חשיפת המחתרת היהודית באפריל 1984 שביצעה התנקשויות בשלושה ראשי ערים בגדה, רצחה שלושה סטודנטים במכללה האסלאמית בחברון, תכננה לפוצץ את מסגד כיפת הסלע ומסגד אל-אקצה בהר הבית בירושלים, ונלכדה תוך כדי ניסיון לפוצץ חמישה אוטובוסים במזרח ירושלים. משפטם של חברי המחתרת נמשך כ-14 חודשים, ובסיומו חתמו 300,000 ישראלים על עצומה לשחררם. ואכן, רוב המורשעים שוחררו אחרי תקופות מאסר קצרות-וביניהם גם המורשעים ברצח ובניסיון לרצח. חשיפת המחתרת היהודית המחשיבה בעיני את הסכנה הגלומה ב"גוש אמונים", אשר כלל בתוכו זרמים שלא קיבלו את מרות הנהגתו ואת מרות המדינה ומוסדותיה.

הצגת הבכורה של המחזה בתיאטרון הקאמרי התקיימה ב-23 למאי 1987. שמונה עשרה שנה אחר כך, בקיץ 2005, פנה אלי ארי רוט מנהל תיאטרון J בווינגטון והציע להעלות את המחזה על במתו. ברור היה לנו שהמציאות הפוליטית במזרח התיכון השתנתה באופן רדיקאלי ולכן גם המחזה צריך לעבור שינויים משמעותיים ולהתייחס לעובדה שהאופציה הירדנית כבר לא הייתה קיימת, שב-1988 הייתה אינתיפאדה, שב-1993 נחתם הסכם אוסלו שהכיר בתנועה הלאומית הפלסטינית, שב-1995 נרצח יצחק רבין, שב-2001 התרחשה אינתיפאדה נוספת, וב-2006 התנתקה מדינת ישראל מרצועת עזה. המחזה עלה בווינגטון ב-2007 בבימויו של הבמאי הישראלי סיני פתר, ואחר כך בשנים 2008-2011 עלה שוב בהפקות חדשות בשיקאגו, בקליבלנד, באטלנטה ובניו יורק. המחזה עודכן שוב ושוב לקראת כל אחת מן ההפקות הללו: הדמויות התפתחו, המהלכים העלילתיים הוכהרו והודקו, והתובנות הפוליטיות שבו התחדדו.

מאז שיחות לונדון (1987) וועידת מדריד (1994) ובעיקר אחרי הסכם אוסלו (1993) הפכו הנושאים שמעלה המחזה לחלק מן השיח המרכזי בחברה הישראלית. הטבח שביצע ברוך גולדשטיין במערת המכפלה ב-1994 ורצח ראש הממשלה יצחק רבין ב-1995 הוכיחו שחוגים בימין הקיצוני ינסו בכל כוחם למנוע הסכם שלום שיוליך להקמת מדינה פלסטינית בשטחי הגדה המערבית ורצועת עזה, ולא יהססו לנקוט בפעולות אלימות, ובכלל זה פעולות שיסכנו את עצם קיומה של מדינת ישראל. רבים בינינו המייחלים ליום בו נחייה לצד הפלסטינים בשלום, נוטים להניח שבבוא היום יפעלו כוחות הביטחון, ובעיקר השב"כ, לסיכול הסכנה המוחשית שהסכם השלום יטורף בידי קנאי הימין הקיצוני. נדמה לי שהחברה הישראלית חייבת להיערך לקראת היום הזה גם באמצעים נוספים, ובעיקר באמצעות יצירת שיח פנימי שישכנע את מנהיגות הימין הפוליטי, ובעיקר את רבני המתנחלים, לפעול בערוצים חינוכיים והלכתיים, שיבהירו את המשמעות המוסרית, הדתית והמדינית החמורה של שימוש בטרור פוליטי בישראל. עד כה, מרבית מנהיגי הימין ורבני ההתנחלויות העלימו עין מן הקנאים שבקרבתם. הקיצוניים בין הרבנים אף עודדו אותם בדרשותיהם, בהטפותיהם ובכתביהם - "תורת המלך" למשל. חובתו של הציבור הדמוקרטי בישראל לדרוש ממנהיגות הימין ומרבני ההתנחלויות לערוך חשבון נפש ולברר לעצמם האם אכן ייתכן שהקנאים שבשולי קהילותיהם ניזונו מן התיאולוגיה והאידיאולוגיה שבלב ליבו של המחנה.

אני מקווה שהעלאת המחזה "חבלי משיח" בתיאטרון באר-שבע תתרום להיווצרותו של השיח החיוני הזה, שיאפשר לממש הסכם שלום בינינו לבין הפלסטינים, אשר יבטיח את קיומנו כאן. אני מודה מקרב לב להנהלת תיאטרון באר-שבע ולעובדיו, ובעיקר לבמאי כפיר אזולאי ולשחקנים, על המאמצים הרבים שהשקיעו בהעלאת המחזה.

מסויימת או למקום מסויים "קדושה" מצד-עצמם הוא רעיון אלילי מובהק. צא וראה מה אמר ירמיהו הנביא על "קדושת" בית-המקדש, כאשר מפירי התורה והמצוות קראו לו בשם "היכל ה'". לאומנות ופאטריטיזם כשלעצמם אינם ערכים דתיים.

ציטוט של ישעיהו ליבוביץ - "שטחים"

(שטחים" פורסם ב"ידיעות אחרונות" אפריל-מאי 1968, "הארץ" מרץ 1969, אפריל 1970 וגם בספר יהדות, עם יהודי ומדינת ישראל)

בסון נשבר. הכאב שלהם הוא אמיתי ומוכן לי, גם אם אני מאמין ההפך מהם בקשר להסכם שלום כזה. ואולי זה כוחו של המחזה, מזמין אותך פנימה להזדהות ואז מטלטל אותך, ולפחות מבחינתי מחזק את האמונה שצריך להגיע לפיתרון של שלום בבעייה הישראלית פלסטינאית ולעשות את הוויתורים הכרוכים בכך, כואבים ככל שיהיו.

המחזה ריתק אותי גם בקשר בין דתיות ללאומנות. וכאן אני חוזר אל הדברים של ישעיהו ליבוביץ - "לאומנות ופטריוטיזם בשל עצמם אינם ערכים דתיים".

הלאומנות או הלאומנים רתמו לצורכיהם את הדת, והשילוב הזה הופך את האמונה של המתנחלים לקשוחה, קשה, עמוקה ולפעמים מסוכנת. השילוב הזה נותן "הכשר" לעשות כל שניתן לעשות כדי לשמור על האדמה, גם אם המעשים מנוגדים לחוקי הדת והמוסר.

כאשר במחזה "חבלי משיח" אבנר בנו של הרב שמואל בסון מצדד ברצח על מנת לשמור על האדמה, עונה לו הרב - "יש לא תרצח", אך "ההכשר" שניתן על ידי השילוב בין דתיות ללאומנות נותן את האפשרות לאבנר לענות לאביו - "זה לא רצח, זאת מלחמה". וכך גם לרצח אפשר למצוא צידוק.

ישעיהו ליבוביץ מדבר על כך שלא רק מסויימת או למקום מסויים אין "קדושה" מצד עצמם. אני מבין מתוך דבריו שלחיים יש "קדושה" מצד עצמם.

כפיר אזולאי

"א"י אינה ארץ-הקודש והר-הבית אינו מקום קדוש אלא מבחינת קיום המצוות המיוחדות הקשורות בארץ זו ובמקום זה (ר' משנ' כלים, פ"א, משנה ו'); לא ניתנו המצוות לארץ ולהר משום שהללו "קדושים", אלא "קדושתם" באה מן המצוות. הרעיון שיש לארץ

דבר הכמאי

שתי סיבות עיקריות הובילו אותי לביים את המחזה "חבלי משיח", הראשונה היא ההזמנה להיכנס פנימה אל תוך משפחה של מתנחלים, והשנייה היא הנבואה האפוקליפטית שהמחזה מנבא מה עלול לקרות בעקבות ההיתיישבות במקום זה.

הרגשתי שהמחזה "חבלי משיח" מזמין אותי להכיר משפחה של מתנחלים, להכיר ולא להוקיע מראש. להכיר למרות ההבדלים התהומיים שיש בין תפיסת עולמי לבין תפיסת עולמם, ולעסוק בקונפליקטים האמיתיים שאיתם אולי יתמודדו במקרה של פינוי עתידי שיתרחש ביהודה ושומרון.

במחזה זה ישנה גם סוג של נבואה אפוקליפטית, שאני מקווה כמוכן ולא תתגשם, נבואה המתריעה מפני האסון העלול לקרות בעקבות פינוי כזה.

אחת הסצנות האהובות עליי במחזה, היא הסצנה בהבני המשפחה עליה מבוסס המחזה מקשיבים להכרזת ראש הממשלה על הסכם שלום עם הפלסטינים, הסכם שלום שבעקבותיו חוזרת מדינת ישראל אל קוי 67. בשבילי הסכם שלום כזה נדמה אולי כחלום אליו אני כמה בכל ליבי, אך בסצנה זאת במחזה, ברגע ההכרזה על השלום, המשפחה רואה בהסכם זה כחורבן בית, כחורבן המפעל היתיישבותי.

ראש הממשלה מכריז על הסכם שלום, ועמליה אם המשפחה מקוננת, ליבו של בעלה הרב שמואל

יהדות המשיחית מתמודדת עם פשרות טריטוריאליות

דברים מתוך ראיון שנערך חוקר הדתות תומר פרסיקו עם פרוי' מוטי ענברי, פרופסור למחקר הדתות באוניברסיטת צפון קרוליינה, מומחה לתיאולוגיה של הציונות הדתית, ומחבר הספרים "פונדמנטליזם יהודי והר הבית" "Messianic Religious Zionism Confronts Israeli Territorial Compromises"

בספרך אתה חוקר את התמודדותן של זרמים ציונים-דתיים שונים עם משבר האמונה אליו הם נכנסו בעקבות החלטות מדינה שונות הכוללות נסיגה משטחי ארץ ישראל. אתה מקדיש פרקים לתגובות נבדלות למשבר הזה: החל מזו של הרב יהודה עמיטל משמאל, דרך העמדה הממלכתית הקלאסית, ועד למשיחיות הלאומית של משה פייגלין ו"מנהיגות יהודית" מימין. תוכל לפרט בקצרה את ממצאריך באילו דרכים מנסים אותם זרמים להתמודד על המשבר?

אנסה לפרט בתחילה את מקורו של המשבר. האורתודוקסיה התקשתה להתמודד עם הציונות. אופיה המרדני, האנטי דתי, והזיהוי העצמי של הציונים עם מימוש משיחי, היתה "גלולה" שהוגים אורתודוקסים רבים התקשו לבלוע. הרב אברהם יצחק הכהן קוק, הוגה אורתודוקסי יחודי שלימים תורתו תזכה לעדנה רבה, ניסה להכיל את הציונות בתוך הפיסה הוליסטית שטוענת שהיוזמה הציונית מסמלת ראשיתה של תהליך משיחי. אין מדובר במשיחיות ניסית אלא במשיחיות הנעשית כפי כוח האדם. לשיטתו, אמנם המרד הציוני התחיל בחולין ובבעיטה בעולם הדתי, אולם בשלבי המתקדמים יותר הוא יפנה אל הקודש, או אז יחזרו החילונים בתשובה, ואוטופיה דתית תוכל להתממש בארץ ישראל, ששיאה יהיה בכינון בית המקדש מחדש, הקמת הסנהדרין וחדוש המלוכה.

אולם המציאות הישראלית טפחה על פניהם של האוחזים בהשקפה זו. החל מהסכם השלום עם מצרים, דרך הסכמי אוסלו ועד לתוכנית ההתנתקות, היתה זוהי המדינה שהחליטה לפנות ישובים ולהחזיר אדמות לשלטון ערבי. במצב בו המדינה מחליטה לחלק את ארץ ישראל, מוצאים נאמני השקפתו של צבי יהודה קוק במבוי סתום. מה גובר על מה - קדושת המדינה שמחזירה שטחים או קדושת הארץ? כיצד במצב כזה ניתן עדיין לקדש את המדינה? האם מדובר היה בטעות לראות במדינה כלי למימוש משיחי? לשאלות אלה ראיתי שלוש תגובות מרכזיות. תגובה אחת, שאמנם משקפת עמדת מיעוט, טוענת כי ראיית המדינה ככלי למימוש הגאולה המשיחית היתה טעות. יש פה הודאה בכישלון והתווית דרך אלטרנטיבית. בין האוחזים בהשקפה זו מצאתי את הרב יהודה עמיטל. יהודה עמיטל היה מראשוני המתנחלים, והישיבה שהתבקש להנהיג, התמקמה בהתנחלות הראשונה מעבר לקו הירוק בגוש עציון. עמיטל נתבקש לבוא לישיבה על ידי חנן פורת ויואל בן נון שכן השקפותיו באותה עת (1968) לא היו רחוקות באופן משמעותי מאלה של המזמנים. אולם ברבות השנים הוא שינה את עמדותיו. בשנת 1993, לאחר חתימת הסכמי אוסלו, הודיע הרב באופן פומבי לתלמידיו בישיבה, כי הוא טעה כשזיהה את מדינת ישראל עם ראשיתו של תהליך משיחי, ואין מדובר בפעמי גאולה. מתוך התחשבות בשיקולים פרגמטיים, ומתן הזדמנות לשלום, הוא תומך בהסכמי אוסלו.

תגובה אחרת, זו של הזרם הממלכתי, טוענת שכיוון שאין וודאות מוחלטת שהגאולה המשיחית אכן קרסה, בעקבות ההסכמים המדיניים והנסיגות החלקיות מתוך גבולות ארץ ישראל, אין לשנות דבר

מההתנהלות הדתית והפוליטית, להמשיך להיצמד אל הקרקע ולהמשיך לראות המדינה קדושה. מכאן עולה שאין למרוד במדינה, או לסרב לשרת בצבא. הדוברים המרכזיים של הזרם הזה הם הרבנים שלמה אבינר, צבי טאוויאל בן נון. הפעילות הנדרשת במצב משברי כזה, לשיטתם, היא ביציאה בקמפיין גדול של "התנחלות בלבבות", לצד חיזוק פנימי של לימוד הקבלה ותורות סוד.

הרב שלמה אבינר דרש רבות על כך שהנסיגות הישראליות מהוות מבחן של אמונה שהאל מצבי לנאמניו לראות את חוזקם הפנימי, ולכן אסור להם להתיימש. צבי טאו הציג להתחמק מן המשבר בנסיגה לתוך לימוד התורה שמשמעה נסיגה מתוך ההתעסקות הבלתי פוסקת בעניינים פוליטיים. עמדה מעניינית בקרב החוגים הממלכתיים היתה של יואל בן-נון שקרא לציבור המתנחלים לתמוך בפשרה שתאפשר הקמת מדינה פלסטינית תוך שישראל תספח את גושי ההתנחלות המרכזיים. לשיטתו, כל שטח שנסוג ממנו לבסוף יוחזר לנו בסוף הדרך בסיומו של התהליך המשיחי, לכן הפשרות הן רק זמניות. תגובה שלישית, הרדיקלית, נצפתה אצל תנועת מנהיגות יהודית והרב יצחק גינצבורג. לפי הדוברים של שיטה זו, אכן ישנה נסיגה משיחית בגלל התנהלותה של המדינה. אולם הדרך הנכונה לתקן את המצב היא באמצעות פעילות שתחליף את המדינה בדרך למימוש המשיחי. אופן התיקון מצוי במחלוקת בקרב חוגים אלה. תנועת 'מנהיגות יהודית' הוקמה על מנת לתקן את התווי המשיחי מתוך המערכת הפוליטית ובאמצעות הכלים הפוליטיים שהמערכת מאפשרת - כלומר, בחירות חופשיות במרכזי המפלגות. כיוון שהם מאמינים בטרמיניזם משיחי, הם סבורים שלבסוף דרכם תבחר באופן חופשי על ידי הרוב. מולם עומד הרב יצחק גינצבורג, אשר מצידו כבר איבד כל אמון במערכת הקיימת. הדרך לתקן את המדינה, לפי שיטתו, היא באמצעות נסיגה למובלעת דתית, שבה יוקמו מוסדות אלטרנטיביים, ובסופו של יום כשהדרך תפתח לכך, יוכלו אלטרנטיבות אלה להחליף את השיטה הקיימת. לפיכך, זרמים אלה מנסים באופן אקטיבי להביא ליישם את מטרות העל שתווה הראייה קוק שיחליפו את מציאות הציונות.

לאחרונה נתרבו העליות להר הבית מקרב הציונות הדתית ונראה שהעניין בהר הבית גובר בקרב ציבור זה. כותרת ספרך הקודם היתה פונדמנטליזם יהודי והר הבית. איך אתה מנתח את הקשר בין פונדמנטליזם יהודי להר הבית? עד כמה הכמיהה להר קשורה לדת, ועד כמה ללאומיות המודרנית?

אני בהחלט רואה קשר בין הקשיים בתפיסת הגאולה לבין התגברות הכמיהה להר הבית. מתוך היכרותי את הדמויות הפעילות למען בית המקדש השלישי, אני יכול לטעון כי הם רואים בסוגיית הר הבית מעין "קיצור דרך" למימוש הגאולה המשיחית. בעוד שלפי הזרם המרכזי ממלכתי, כינון המקדש צריך לבוא כתוצאה של רצון האומה, כיוון שהמצב כרגע הוא שהאומה לא חפצה בבית מקדש, מנסים חוגים אלה לנקוט בפעילויות שנועדו לשרת את המטרה הסופית של החזון המשיחי, תוך דילוג מעל המצב הנוכחי הרווי אכזבות וכישלונות. התגברות התמיכה בחוגים אלה, עד כדי כך שעומד לרשותם כיום חבר כנסת שמייצג אותם באופן ישיר ועוד כמה שתומכים בהם באופן עקיף, מלמדת על התפשטות מגמות היאוש. יש פה תופעה שהגדרת נכון כהתפרות.

שנה לפינוי- מפוני גוש קטיף סובלים ממצוקות נפשיות ומשפחתיות

מאת: מערכת וואלה! המאמר המלא פורסם ב-4 ביולי 2006
דו"ח שהוצג בועדת הח"כים לענייני המפונים טוען שהפינוי הוביל לניסיונות התאבדות, אשפוזים פסיכיאטרים ופירוק משפחות

מפוני גוש קטיף חוו במהלך החודשים שעברו מאז ההתנתקות מצוקות קשות, הן בתחום הפיזי והן בתחום הנפשי. כך עולה ממסמך שהוגש לחברי ועדת המשנה לטיפול במפונים בכנסת. המסמך חובר על ידי הפורום המשפטי למנן א"י, בשיתוף עם ועד מתיישבי גוש קטיף. המסמך מפרט את הנזקים הנפשיים ואת הבעיות הסוציאליות של המפונים. הפורום מצרף למסמך המלצות לייעול ולזירוז הטיפול במפונים. במכתב שצרפו למסמך כותבים מחבריו, כי "מתוך הערכה להקמתה של הוועדה המיוחדת ולעבודתה, אנו מקווים כי מסמך זה יהיה לכם לעזר, ושיביח ובכוחות משותפים נביא לשינוי ולהקלה במצבם של המפונים". בפירוט הנזקים שנגרמו לילדים עד גיל 12, נכתב בדו"ח על בעיות קשב וריכוז, שלא היו קיימות קודם או שהוחמרו בעקבות הפינוי. כמו כן התגלו בעיות הסתגלות והשתלבות במוסדות חינוך, כאשר התיישבים בלימודים ירדו, בין היתר משום שהמסגרות החינוכיות הרגילות אינן ערוכות לתת מענה הולם לבעיות הילדים. בילדים, על פי הדו"ח, נצפתה התנהגויות פוסט טראומטיות והם סבלו מהתקפי חרדה, עליה ברמת האלימות, התקרחות, וערעור הסמכות ההורית.

גם בקרב הנוער, נמסר בדו"ח, התעוררו בעיות של אי קבלת סמכות ההורים. כמו כן חלה עליה בתופעות של כעס וזלזול ברבנים ומחנכים, לצד התדרדרות ברמת האמונה הדתית. כן דווח על נישואים מוקדמים וחפזים, כאשר צעירים בני 17 נישאים למורת רוח ההורים. בעיות נוספות הן תופעה של מחשבות אובדניות בקרב הנוער וגם ניסיונות התאבדות. הנוער, על פי הדו"ח, מתקשה לפתח קשרים בריאים ומתרכים המקרים של שימוש בסמים ואלכוהול ושוטטות באתרי אינטרנט המוגדרים כ"בעייתיים". באופן כללי, מציינים בדו"ח, כי הנוער חי בתחושת חוסר אונים ואין מוצא.

50 יוקי גירושין מאז הפינוי

הדו"ח מפרט גם את הקשיים בהם נתקלו המבוגרים מאז הפינוי. חלק מהמשפחות הגיעו למצב של פירוק התא המשפחתי, כאשר נמסר על כ-50 יוקי גירושין שנפתחו בחודשים שמאז הפינוי, על רקע מתחים קשים ובעיות כלכליות.

גם בקרב המבוגרים התגלו בעיות נפשיות קשות. דיכאונות, זעם, הסתגרות וקשיי תפקוד. נרשמו מקרים רבים של בעיות בריאות עם צריכה מוגברת של תרופות, אחוז גבוה של אירועי לב, אשפוזים על רקע מחלות שונות ואף מחלות סרטן. בנוסף, נטען במסמך, אירעו גם מספר מקרי מוות על רקע הפינוי. המפונים נתקלו בבעיות גם ביחסי אישות ומשפחה שנבעו מאורח החיים במלון, בבתי הארחה ובקרוילים, שיצרו מצבים של חוסר פרטיות. "האנשים חיים במציאות הגורמת למתחים קשים בין בני הזוג, והדבר מקרין על כל המשפחה".

הדו"ח מציין בעיות כלכליות קשות בקרב המפונים, שנובעות מהאבטלה, ההוצאות הרבות עבור ציוד חדש בעקבות הרס הרכוש במכולות, התשלום עבור טיפולים נפשיים, ומאידך- העיכוב בתשלום כספי הפיצויים שהביאו משפחות לפת לחם. בעיות אלו, מציינים מחברי הדו"ח, גורמות לדימוי עצמי נמוך, להתדרדרות ביחסי הורים-ילדים ולהתדרדרות היחסים בין בני הזוג.

האופן שבו התייחסה היהדות הרבנית לסוגיית הר הבית במאות השנים החולפות הוא באמצעות מושג ה"מורא". כלומר, מפאת הקדושה, לא ניתן להכיל אותה באופן פיזי ויש להתרחק מן ההר ומן העליה אליו. השתנות היחס למקום הקדוש עד כדי אפשרות נגיעה בקדושה היא דרמטית. לפי הבנתי, שינוי כה יסודי בחוויה הדתית היא תוצר של מציאות משברית מבחינה אמונית ופוליטית. אגב, שינוי החוק הדתי ביחס להר הבית מלמד משהו גם על האפשרות לשינויים בחוקים אחרים העומדים בציפור נפשה של החברה הישראלית.

בספרך אתה מקדיש פרק לאלימות פוליטית, דהיינו לפעולות מחתרטיות שונות שביצעו לאורך השנים אנשים מתוך הציונות הדתית, בעיקר נגד ערבים, ומדי פעם גם נגד יהודים. ראשית, תוכל לעמוד על הקפיצה שנעשית מתוך השקפה "ממלכתית" לפעולות פרטיזניות, שלמעשה חותרות נגד הריבונות הישראלית? שנית, אתה כותב על התעצמותן של תפיסות קבליות ומטאפיזיות באשר ליריבים פוליטיים יהודיים, למשל הגדרתם כ"ערב רב". עד כמה כיוון זה נפוץ?

בפרק המדובר בחנתי את יחס האוטוריטות הדתיות לטבח במערת המכפלה ב-1994 ולרצח רבין שנה לאחר מכן. המסקנה שהגעתי שהתגובה לרצח הערבים בחברון היתה של גינוי רפה תוך התחשבות בנסיבות המיוחדות שהביאו את ברוך גולדשטיין לבצע את הרצח הנ"ל. היו אנשים, כמו יצחק גינצבורג, שתמכו ברצח והללו את המעשה האלים. הדמות הממלכתית של שלמה אבינר לא יכלה לגנות באופן נחרץ את האלימות, ומכאן כבר אין פלא שהאלימות תמשיך ותלווה את מפעל ההתנחלויות. בנוסף לכך, ישנן עוד שתי מגמות שניתן לראות כמטרדות - התחזקות אתוס הקנאות, המהלל את הספונטניות של האלימות ורואה בה ביטוי של מימוש הרצון האלוהי, והתחזקות הדיון בחוקי ה'ערב רב'. אתוס הקנאות קשור בדמותו המקראית של פנחס, שרצח את זמרי באקט של זעם ספונטני על רקע חילול השם, וקיבל על כך גמול אלוהי. מתוך כך ניתן לראות היום יותר מעשי אלימות פוליטית שמתבצעים על רקע ספונטני (מה שבשפה הבטחונית מכנים "זאב בודד"), וללא התייעצות עם אף גורם. ברוך גולדשטיין, יגאל עמיר, עדן נתן-זאדה ואחרים פעלו באופן דומה.

העיסוק בהגדרות ה'ערב רב' על ידי מיסטיקנים נועד כדי לקבוע גבולות של מי בשורש נשמתו הוא יהודי כשר, ומי בשורש נשמתו הוא מתחזה ונוכל. אני מדבר כמובן על גלגול נשמות, ועל ההתבססות על פסוק מפרק שמות שאומר שבעת יציאת מצרים יצאו לא רק היהודים אלא גם מצרים הצטרפו אליהם (ערב רב), ונשמתם מתגלגלת מדור לדור, וכל מטרת אותה נשמה רעה היא להזיק לעם ישראל. מתוך העיון המיסטי הזה, מתבססת השערה בעיני המיסטיקנים שכל מי שעזין להתנחלויות הוא משורש הערב רב... ומכאן כבר יכולות להיגזר כל מני מסקנות, שחלקן יכולות להיות אלימות.

במצב שבו אין גינוי לאלימות מצד האוטוריטות המרכזיות, במצב שבו היריב הפוליטי מתואר באופן דמנולוגי (ערב רב, קליפה וכו') ובמצב שבו אידיאולוגיה המצדיקה אלימות ספונטנית תופסת תאוצה בקרב חוגים רדיקלים, אין להתפלא שהאלימות הופכת לחלק בלתי נפרד ממפעל ההתנחלויות.

מוטי לרנר - מחזאי

יליד זיכרון יעקב. בין מחזותיו - תיאטרון הקאמרי: "קסטנר" (זוכה פרס מסקין 1986), "חבלי משיח", "פולה", "פולארד". תיאטרון הבימה: "אלזה", "הנאהבים והנעימים". תיאטרון בית ליסין: "סתיו ימיו". תיאטרון חיפה: "אהבה קשה". תיאטרון צוותא: "חייל שב הביתה". תיאטרון החאן: "דוחקי הקץ". אוניברסיטת ת"א: "רצח יצחק". מחזותיו הוצגו בארה"ב, גרמניה, אנגליה, אוסטרליה, אוסטרליה, איטליה, קנדה, דרום אפריקה, הודו ועוד, ביניהם "רצח יצחק" יצחק רבין, שהוצג בגרמניה ובארה"ב, "בנדיקטוס" שהוצג בסן פרנסיסקו, בלוס אנג'לס ובוושינגטון, ו"בחשכה" שהוצג בדלהי. בעונה הבאה יעלו מחזותיו "פאולוס" בשיקגו ו"ההודאה" בווינגטון. כתב לטלוויזיה: "אהבות ביתניה", "משפט קסטנר" (זוכת פרס האקדמיה הישראלית לשנת 1995), "קו 300", "אגוז", "קרב בירושלים", ואת סדרת הדרמה "המכון". בקולנוע: "שתיקת הצופרים" (זוכת פרס האקדמיה הישראלית לשנת 2003) "אביב 1941" ו"אלטנה". בשנת 1995 זכה בפרס ראש הממשלה ליצירה. ב-2014 יצא לאור ספרו "לשיטתו של צ'כוב - מחשבות על כתיבת הדוד וניה".

כפיר אזולאי - כמאי

בוגר תואר ראשון ושני במגמת בימוי, החוג לתיאטרון אוניברסיטת תל-אביב. במאי וכותב מוזיקה לתיאטרון. זוכה מלגת קרן שרת. תיאטרון בית ליסין: "מימונה". תיאטרון הבימה: "הכיתה שלנו" (פסטיבל תיאטרון קריאה פולני), "הדה גאבלר". תיאטרון באר-שבע: "קן הקוקייה", "נורה". פרינג' והפקות אחרות - גודמן בית ספר למשחק בנגב: "חתונת הדמים", "ציד המכשפות", "משחית הסכינים הסיני". סטודיו יורם לוינשטיין: "דפוק ת'זר", "טורויס". תיאטרון האוניברסיטה: "תמונות צייד מבוואריה תחתית", "אהבתה של פדרה". תיאטרון צוותא: "אחד משלנו" (פסטיבל עתיד התיאטרון), "היום של סבתא" (פסטיבל זעקי ארץ אהובה). תיאטרון הסמטה: "MENSCH MEIER", "מעלית שירות", "ציד עכברושים". כתיבת מוזיקה - תיאטרון הסמטה: "אסקוריאל". תיאטרון ערבי-עברי ביפו: "נחיתת אונס". תיאטרון צוותא: "אויב בחדר" (תיאטרון קצר), "יהלי". תיאטרון קריאה בית ליסין: "שיקול מוטעה".

נטע הקר - מעצבת תפאורה ותלבושות

בוגרת המגמה לעיצוב תיאטרון בפקולטה לאמנויות, אוניברסיטת תל אביב. מרצה במחלקה לאמנויות המסך בבצלאל. בין עבודותיה כמעצבת תלבושות - תיאטרון הקאמרי: "ילדי הנרות". תיאטרון החאן: "צל חולף". תיאטרון הבימה: "קופסה שחורה", "בגדי המלך". תיאטרון בית ליסין: "מקווה". תיאטרון באר שבע: "גלילאו", "סוביניר". כמו כן עיצבה תלבושות למופעים: "ONE" ריטה- מופע קיץ 2006, "מיומנה BE" ניו- יורק. כמעצבת תפאורה - תיאטרון הבימה: "הלהקה", "השוטר אזולאי". תיאטרון הקאמרי: "מכולת". תיאטרון בית ליסין: "סינית אני מדברת אליך". תיאטרון באר-שבע: "אפריל הקסום", "הרוזן ממונטה כריסטו" (זוכת פרס התיאטרון הישראלי לעיצוב במה 2009), "שחק אותה סם", "המון רעש על לא כלום", "סוביניר". תיאטרון הספרייה: "הפלייבוי של עולם המערב", תיאטרון הקיבוץ: "יסודות עוינים", "אל עצמי". בפסטיבל עכ"נ: "אוטאר" (זוכת ציון לשבח על עיצוב תפאורה). תיאטרון המדיטק: "שרה גיבורת ניל". כמעצבת תפאורה ותלבושות - תיאטרון הבימה: "צורה לאהבה", "מבקר המדינה", "כתר בראש", "טייפ". תיאטרון בית ליסין: "רק אתמול נולדה", "הדבר האמיתי", "עלמה ורות", "שם פרטי". תיאטרון הקאמרי: "מי מפחד מוירג'יניה וולף?", "זהב טורקי". תיאטרון באר שבע: "ג'ייפס". תיאטרון המדיטק: "אוזו ומחזו מכפר קאקרוז" (זוכת פרס מעצבת הבמה של שנת 2008 להצגות ילדים), פסטיבל הצגות ילדים בחיפה: "מהמטבח באהבה" (זוכת הפרס לעיצוב תפאורה ותלבושות). תיאטרון חיפה: "החתונה האחרונה". פסטיבל ישראל: "הזמיר-מסכת פיג'מות".

עידו סתר - עוזר כמאי

יליד 1981. בוגר תואר ראשון בלימודי קולנוע ותואר שני בלימודי תיאטרון, אוניברסיטת ת"א. כתיבה ובימוי - תיאטרון אוניברסיטת תל-אביב: "אפר אל אפר", "דון ז'ואן ושיפל חבר", הקברט הסאטירי "בימים ההם בזמן הזה", פסטיבל האביב תיאטרון הסמטה: "אסימפטוטות". כתיבה - פסטיבל צוותא לתיאטרון קצר: "חקירת שיניים", פסטיבל קריאה בצוותא: "כלוב". מתרגם סדרות אנימציה בתרגום לדיבוב.

אלדד לידור - מוזיקה

כותב ומעצב מוזיקה להצגות, סרטים, פרסומות, מוזיאונים ומולטימדיה. בוגר המגמה לקומפוזיציה באקדמיה למוסיקה בירושלים. מלמד עיצוב מוזיקה בסמינר הקיבוצים. בין עבודותיו בתיאטרון - תיאטרון הבימה: "אלוף הבונים", "מלכת היופי של לינאן", "רכוש נטוש", "סונטת סתיו", "מועדון האלמנות העליונות", "אוסקר דודה רוזה", "קפואים", "אבנים בכיסים", "הכיסאות", "נשיקת אשת העכביש", "מראה מעל הגשר", "מחילה", "בחורים טובים", "הבחורים בדלת ממול", "אמדאוס". תיאטרון בית ליסין: "נערי ההיסטוריה", "מקווה", "פילומנה", "פלדה", "מירלה אפרת", "מכתב לנעה", "פופקורן", "ערפל", "שבעה", "כחול בוער", "אחד משלנו", "הזוג המוזר", "חשמלית ושמה תשוקה", "מי מפחד מוירג'יניה וולף". תיאטרון החאן: "מידה כנגד מידה", "האם הטובה", "האזור החופשי". תיאטרון הקאמרי: "הבדלה", "מי מפחד מורגיניה וולף", "מותו של סוכן", "נתניה", "ביבר הזכוכית", "אישה בעל בית", "דמוקרטיה", "המלביש", "קופנהגן", "המנצח", "יחסים מסוכנים", "להרוג את הזמן", "מהגר עובר ושב". תיאטרון חיפה: "הדוכסית מאמלפי", "השתיקה", "עיר חופשית", "הילד מאחורי העיניים", "שיחות עם אבי", "הנכד". תיאטרון באר שבע: "ילד משלי", "ביבר הזכוכית", "רק בימי ראשון", "באופן יחסי", "M בטרפליי", "זינגר", "המתחזה", "הרציף המערבי". תיאטרון לילדים ולנוער: "מסך הברזל", "הממלכה של קנסוקי", "פילים לא רוקדים בלט", "אורי", "צבע הפנינה", "שרה גיבורת ניל", "מדיטק: "קרשינדו", "שמשון בר לשון", "צבע הפנינה", "המאהב מכיתה ו'". תיאטרונטו: "שעת הנעילה". פסטיבל עכו 2007: "טרנקילה". הוציא 3 דיסקים אינסטרומנטליים, אחרון שבהם "Closer".

זיו וולושין - מעצב תאורה

בוגר סמינר הקיבוצים בחוג לתיאטרון. בין עבודותיו כמעצב תאורה - פסטיבל חיפה: "אח אח בום טראח", "סיפורי גילגמש" (זוכה פרס התאורה 2003). התיאטרון הערבי-עברי יפו: "אשה בחולות" (זוכה פרס התאורה בקיפוד הזהב 2006), "נשים זרות" (זוכה קיפוד הזהב 2007). תיאטרון הבימה: "פשוטה" אלף לילה", "החוטם", "כוכב יאיר", "מר פרסוניאק", "פוסט טראומה", "מונוגמיה", "ארץ חדשה", "הסוחר מוונציה", "לא אשנא". תיאטרון בית ליסין: "מלאכת החיים". תיאטרון חיפה: "משהו למות בשבילו". תיאטרון חיפה בשיתוף תיאטרון אורנה פורת: "פיטר פן". תיאטרון אורנה פורת: "הקסם של אורנה" (זוכה פרס תאורן הצגות ילדים 2010). תיאטרון נוצר: "ערבה" (זוכה תאורה בקיפוד הזהב 2012). תיאטרון הקאמרי בשיתוף תיאטרון באר-שבע: "האסיר מהקומה ה-14". תיאטרון המדיטק: "מומו", "המכשפה בבית ממול" (זוכה פרס תאורה פסטיבל חיפה 2012), "הכיתה המעופפת". האופרה הישראלית בשיתוף סינפונייטת באר-שבע: "נישואי פיגארו". תיאטרון באר-שבע: "הכל בגן". בתיאטרון המסחרי - האופרה "דידו ואניס", "הרמאי", "פונדק הרוחות" מאת דני ארליך.

מימין לשמאל: זיו וולושין-תאורה, אלדד לידור- מוזיקה, נטע הקר- תפאורה ותלבושות, כפיר אזולאי- בימוי

נמרוד ברגמן - בני

יליד 1976. בוגר מחזור מ"ב, 2004, בית צבי. סטודנט באוניברסיטת תל-אביב. תיאטרון חיפה: "הצמא והרעב", "הדוכסית מאמלפי", "עד התביעה", "מפעל חייו". אנסמבל הרצליה: "ירמה", "הטענה של דון קיחוטה", "איפיגניה באוליס", "עירם של האנשים הקטנים", "כל האמת על שקספיר", "שלוש אחיות", "מפגש באינסוף", "איש ואישה אחת". תיאטרון בית ליסין: "אז בפראג". תיאטרון באר-שבע: "איפיגניה". תיאטרון הספרייה: "ריצ'רד השלישי", "הסוחר מונציה", "משחקי חופשה", "הלילה הקצר ביותר בשנה". הפקות עצמאיות - "בתוך הבדידות של שדות הכותנה", "בארץ הגלעד", "זוז אתה מסתיר לי את השמש".

יופר זוהר - מנחם

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי. בין עבודותיו בתיאטרון - תיאטרון הבימה: "זהב", "על עכברים ואנשים", "חתולה על גג פח לוהט", "מסע ארוך אל תוך הלילה", "הדה גאבלר", "נושים", "שלוש אחיות", "מארחים את סלואן", "כריתת ראש", "מראה מעל הגשר", "קן הקוקייה", "שבוע". תיאטרון באר-שבע: "בלדה ספרדית", "הביתה הביתה", "קן הקוקייה". תיאטרון נוצר (פרינג): "קרנפים". בטלוויזיה: "כסף קטלני", "פאזל", "לגעת באושר", "אלטלנה", "הבילויים", "באותו הקיץ", "מילואים", "סרוגים", "על קצות האצבעות". בקולנוע: "שורר", "גמר גביע", "מלח הארץ", "אסקימוסים בגליל".

נופר אילדיס - חוה

בוגרת בהצטיינות בית הספר למשחק בנגב ע"ש לארי גודמן 2012. זוכת תחרות מונולוגים חברתיים "כיוונים בחברה" 2012, זוכת תחרות קריאת שירה "כיוונים בשירה" 2011, זוכת תחרות מונולוגים קומיים שנתיים ברצף 2010/11. מכינה למשחק - סטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין 2009. סדנת משחק אצל המורה ששי סמוכה 2009. הצגות במהלך הלימודים: "פירות או לא להיות" (הצגת ילדים), "הכלה וצייד הפרפרים" - מי, "בית ברנרדה אלבה" - ברנרדה, "ליסיסטרטה" - ליסיסטרטה, "שידוכין" - קצקה, תיאטרון באר-שבע: "איפיגניה", "פרח השכונות". פרינג: "לא משלמים יותר". רקדנית.

נעה בירון - תירצה

ילידת 1985. בוגרת הסטודיו למשחק בהנהלת ניסן נתיב, תל-אביב. זוכת פרס "אסיטז" פרסי הבמה לילדים ונוער, לשחקנית הראשית שנתיים ברצף (2010-2012). הצגות במסגרת ניסן נתיב: "שבת ראשון שני", "אידיוט", "עד בלי ירח", "שרופים", "הלוויה חורפית". בתיאטרון - תיאטרון המדיטק: "עושת הנפלאות". תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: "הקסם של אורנה", "מסך הברזל", "הבחורים בדלת ממול" (בשיתוף תיאטרון חיפה). תיאטרון הקיבוץ: "שרה גיבורת ניל". התיאטרון הערבי עברי ביפו: "שרופים". פסטיבל ישראל 2011: "לידי טוויסטד". פסטיבל עכו 2012: "ארוחה משפחתית". בטלוויזיה ובקולנוע: "בקיזור", "מכתבי אהבה במלחמה", "בפרסומות: "נורופן", "תמי 4", "דיידי שילד". משתתפת בקליפ ללהקת הג'ירפוט, בימוי יאיר קז. "לבבות שבורים". "פזמון ליקינתון".

אורנה רוטברג - עמליה

בוגרת מצטיינת של בית הספר לאמנויות הבמה "בית צבי". זוכת הפרס ע"ש צבי קליר. השתלמה שנתיים בבית הספר למוזיקה ודרמה "גלידהול" שבלונדון. תיאטרון החאן: "אילומינטוס", "אגדת חורף", "נופלים בפח", "המלך אובר", והמחזמר "גימפל תם". תיאטרון הקאמרי: "היי רימונה". תיאטרון הבימה: "גן ריקי", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "גן הדובדבנים", "זעקי ארץ אהובה", "רוקדים בלונאסה", "השושנה המקועקעת", "החיייל האמיץ שווייק", "הקוקוריקו", "חשיבותה של רצינות", "הסרפד של השכן", במחזמר "הברווזון", "המכשפה", "מניין נשים", "8 נשים", המחזמר "מרי לו" בתפקיד קלרה, "תקופת הסתגלות", המחזמר "הלהקה", "החותנת", "טיקוץ-בת-ים" הצגה בשיתוף תיאטרון וורצל בפולין, "משוגעת" בתפקיד הפסיכיאטרית, "כתם לידה", קברט יחיד "גפילטע פיש". תיאטרון בית-ליסין: המחזמר "בין הצלולים". "מצעד המלאכים". "שינדלה", "קיר זכוכית". תיאטרון תמונע: "צמר". פסטיבל תיאטרונטו 2004 הצגת היחיד "ג'ניס ג'ופלין".

בתיאטרון המסחרי: מופע הילדים "ספינת החלומות" עם אבי קושניר, המחזמר "הדבורה מאיה", "מה שקרה ביער" זוכת פסטיבל הצגות ילדים בחיפה, פסטיבל קול המוזיקה" הנחיה ושירה, הצגת הבידור "נשים מדברות נשים", "קומדיה בלי הפסקה" מופע עם ליה קניג, "הגילגול" אופרטה מאת משה זורמן ויוני להב. בטלוויזיה: "נייס גיא", "החיים זה לא הכל", "שאלו", "שבתות וחגים", "אמאלה", "שועלים". בקולנוע: "בנות", "להציל את תקוה", "מעשייה אורבנית".

תום חגי - נדב

בוגר הסטודיו לאמנויות התיאטרון של יורם לוינשטיין. בוגר סדנת משחק בהנחיית שי זביב ואילן גנני. בוגר שיעורי משחק בהנחיית אייל כהן. מההצגות בסטודיו: "עמק המוות", "כל הזעם הזה", "יונים, חירשים", "חקירה אינטימית", "אחרי הגשם", "דלתות" (אסופת מונולוגים). תיאטרון באר-שבע: "גלילאו", "טירונות בלוד". בטלוויזיה: "תא גורדין", "100", "אורים ותומים".

יונתן צ'רצ'י - שמואל

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי 1984. תיאטרון חיפה: "המלט", "תופרות", "העלמה והמוות", "סיפור פשוט". תיאטרון הקאמרי: "חפץ", "אבודים ביונקרס", "מלאכים באמריקה", "גורדיש", "מילאנו", "גיבור מעמד הפועלים", "מותו של סוכן". תיאטרון באר-שבע: "בוגד". פרינג': הצגת יחיד "אדון v", מועמד לשחקן מצטיין בפסטיבל אדינברו בסקוטלנד.

פרס שחקן מצטיין פסטיבל עכו. בטלוויזיה: "מרחב ירקון", "זינאנה", "פולישוק". בקולנוע: "האסונות של נינה", "אביבה אהובתי", "אינגיל" (מועמד לאוסקר על תפקיד משני בסרט זה). מלמד משחק במסגרות שונות ובאופן פרטי שנים רבות. הקים את בית הספר למשחק אמנותי הבמה ושימש כמנהל אמנותי. שותף ויזם להקמת בית ספר למשחק "קמפוס צוותא" בתל-אביב. מרצה ומנחה קבוצות בנושא הומור ושפת גוף.

אורן כהן - אבנר

בוגר מצטיין של מחזור א' ב"גודמן" בית ספר למשחק בנגב. חבר בקבוצת התיאטרון של רמי דנון בשדרות. זוכה מלגת הצטיינות ע"ש מרק חסמן שלוש פעמים ברציפות 2005-2007, זוכה מלגת מצטיין מחזור תלת שנתי, מלגת תחרות מונולוגים 2007 ומלגת צביקה הדר למונולוגים קומיים 2008. זוכה פרס התיאטרון הישראלי לשנת 2009 בקטגוריית שחקן מבטיח.

תיאטרון באר-שבע: "לטיפול יצאנו", "קומדיה של טעויות", "המדריך לחיים הטובים", "הרוזן ממונטה כריסטו", "פיאף", "קן הקוקייה", "החולה המדומה", "גלילאו", "משחזר הסכינים הסיני", "טירונות בלוד". תיאטרון הבוגרים: "הירספריי". תיאטרון הקיבוץ: "תרנגול כפרות".

בקולנוע: "וסרמיל", "שקופים", "כביש 40". בטלוויזיה: "שביתה" בבימוי רני בלייר, "עממיות" של נאור ציון. ברדיו: מגיש את התכנית "שותפים לתשע" ברדיו דרום.

Written by Moti Lerner Director Kfir Azulai
 Stage&costume designer Neta Haker Lighting designer Ziv Voloshin Musical director Eldad Lidor

The Cast:

Nofar Eldis - Hava Noa Biron - Tirtza Nimrod Bergman - Benny Offer Zohar - Menachem Tom Hagi - Nadav Oren Cohen - Avner Yonatan Cherchie - Shmuel Orna Rothberg - Amalia

האנשים שלנו מאחורי הקלעים

הנהלה ציבורית
 יו"ר: גרינבאום אשר
 אב"ג'יל ריימונד, אוזן קרן,
 אטיאס אבי, פרופ' איליה ראובן,
 דר' אנגלרט מאיר, בדש פיני,
 בן סימון ראובן, גולדפרב משה,
 גו דניאלה, חן עפרה, ידלין אהרון,
 יוסוב דוד, ליפשיץ עופר,
 מנור עליזה, פרופ' מרקוביץ ג'ורג',
 סהר מאיר, קליינמן אריה,
 רוזנבלט אמיר, רייך יוסי, שתיל יצחק

ממונה בטיחות
 יעקב הכהן

יעוץ משפטי
 רמה לשם עו"ד

מבקר חיצוני
 חדר את תורג'מן ושות' ר"ח

מבקר פנימי
 אלברט פרץ, ר"ח

רופא התיאטרון
 ד"ר מיקי (מייקל) גידון

דוברות ויחסי ציבור
 צבי תקשורת בע"מ

נציגות מכירה
 מול אבר, אירית אדרי, עדי אדרי,
 בר חנון יעלי, סיון בראון,
 ורד הרוש, הילה מנצור, לירז נחום,
 לנקרי דולב, ספיר מנור,
 שרית פנחס, חגית שלי, מעיין ששון

קופאיות
 חן אליאס, ליטל אודי, אסתי ביטון,
 יפעת חלילי, הילה יעקובי,
 הילה לוי, אורטל נוימן, חלי סבג,
 סתיו קדוש, נוי סנרטייג

מנהלת מח' טלמרקטינג וקופה
 אילנית וקנין-בקר

מנהלת מכירות אזור דרום
 אושרה דגן

מנהלת מכירות חוץ
 רונית קריספין

מנהלת פרויקטים שיווקיים
 ורד דהן

מנהלת המחלקה החינוכית
 הילה פז

רכזות המחלקה החינוכית
 ירדן סולמי, מאיה פרג'י

רכזת מצוינות ותוכן
 דנה הרשטיג לוי

חשבות
 כנרת סברי, ר"ח

הנהלת חשבונות
 שרה כהן

חשבות שכר והנה"ח
 אילנית דחליקה

מזכירת התיאטרון
 נעמי אלטר

עוזרת מנכ"ל
 איילת שחר

מזכירת המח' האמנותית
 מאיה פרג'י

מנהלת פרויקטים
 טל חדד

פרסום והפקה
 שני אמור

אחזקה
 רחל צנצלאשוילי

אחראית מלבישות
 לריטה מיגירוב

מלבישות
 יהודית אלקיים, מיכל אסיאס,
 עינת סמואל, אביבית עמר

פאנית
 רעיה פודלובה

מחסן תלבושות ואביזרים
 אהובה ארז, מאיה טובין

צוות טכני
 חנוך אברהם, אלכס גומלסקי,
 רוני בקר, דודו מויאל,
 אריה לוצאטו, ג'וני סולטן,
 אלעד רחמים

מנהל במה ראשי
 אלי יוספי

מנהלי במה
 משה הראל, יורם אלי,
 מוטי ברהום

מנהל טכני
 אבי קובני

מח' סאונד ומולטימדיה
 ניר רובין, יעקב אבודרהם,
 אייל פיש, אנדריי לומנובסקי

מנהל מח' סאונד ומולטימדיה
 אופיר ספיר

תאורה
 רותם אבירם, שמעון זרחי,
 אבי זוהר, אליהו צדיק,
 גבי פרידריך

מנהל ומעצב תאורה
 שמואל מור

מנהלי הצגה
 שלמה לסרי, איציק קריספין

מנהל הפקות ותפעול
 יואב מהרבני

ועדה אמנותית
 ניר ארז, איה קפלן, רפי ניב,
 שמוליק יפרח

מנהל אמנותי
 רפי ניב

סמנכ"ל כספים ומינהל
 אורן אהרוני

מנכ"ל ומנהל אמנותי
 שמוליק יפרח

שחקני תיאטרון באר-שבע לעונה 2012-2013 (לפי סדר הא"ב):

אבישר עידן, אבני תום, אברהם תומר, אדרעי קרן, אדרת קובי, אופיר אלון, איסרליש דני, איתן יעל, אלפי-אהרון גורי, אנידג'ר עמי, אפשטיין עמית, בוימוולד-איזנברג אפרת, ביטרמן רון, בן זקן לירון, בן עמי חגית, ברובינסקי ירון, ברנד מיכל, גולן שירי, גורל לי, דנון ענבר, גל אמיתי, הגואל אוולין, הרוש אליהו, וינברג מיכל, יוקנין יקר אליהו, זגורי אורי, זו-ארץ גיא, טובי יונית, כרמי יובל, לואל גיא, לוי הילה, לוין תמר, ליבנה קובי, מאור אוראל, מאירסון אורה, מועקי אורי, מנקה ניר, מסינגר רמה, מרשק יוסי, סברי אורי סוויסה מאיר, סורג'ון הילה, סידליק אדר, עדני אדוה, פולישוק איתי, פוקס סיגלית, פיש רעות, פסטננק אביטל, פריבס אלוד, פרידמן ולדימיר, פרימן עופר, צברי אורי, צרויה נילי, צ'רכי לירז, קדוש קינן כנרת, קובריגורו ראובן, קוריאט שלומי, קיגלר דוד, קנטור ארז, קריאף אמיר, רוטשילד ניצן, רייך ירמי, שויף מרינה, שולמן מולי, שטראוס זהר, שירום מירב, תדהר אביהוד, תורג'מן מעיין

בוגרי גודמן - ביה"ס למשחק בנגב
 סטודנטים בגודמן - ביה"ס למשחק בנגב

41 Rager Bvd. Beer-Sheva, Israel Tel: 972-8-6266444 www.b7t.co.il

The theatre is supported by:

נותני חסויות ותורמים

מכתשים-אגן בע"מ, כימיקלים לישראל בע"מ, מגנזיום ים המלח בע"מ, מפעלי ים המלח בע"מ, מפעלי תובלה בע"מ, רותם אמפרט בע"מ, תרכובות ברום בע"מ, הקרן ע"ש מרק רייך, הקרן להשבת רכוש נספי השואה

חברי אגודת הידידים לשנת 2013

מייסדים: רותי וגדי ביתן, רחל יוסי בן ישי- נתיבים דרום בע"מ, הקהילה היהודית של מונטריאול - Federation CJA, חגית ואלי להב, לוצאטו את לוצאטו בע"מ, מכתשים מפעלים כימיים בע"מ, מפעלי ים המלח בע"מ, מתן שירותי בריאות בע"מ, נגב מינרלים בע"מ, רותם אמפרט בע"מ, יוסי שוורץ - קבוצת הפורום, תרכובות ברום בע"מ

ידידים: ג'ורג'ט ואלי אביסרור - אביסרור משה ובניו, גלית וג'קי אביסרור - אביסרור משה ובניו, מורן ויורם אביסרור - אביסרור משה ובניו, אושירה בע"מ, משה ויהודית בוקרה- תריסי ארז בע"מ, חביב בן דוד- אפיק מדיה בע"מ, יצחק בן שמואל, חני ונעים בצון - DSI תעשיות סיליקה דימונה, שוש וגיל בליסטרא, שרון ועודד בן- גלידה באר שבע, דניאלה יוסי גו, הני ושמשון חצב- תריסי ארז בע"מ, סימה ויעקב כחלון, כימיקונטקט בע"מ, איריס ועופר ליפשיץ, עליזה מנור, מפעלי המגנזיום בע"מ, מפעלי תובלה בע"מ, אלה ורונון פלד - DSI תעשיות סיליקה דימונה, צבי תקשורת והוצאה לאור בע"מ, ענת וטל שדה, שלומי שטרית- קפה קקאו, תבלני מימון, תולי אומנות העץ בע"מ

Pangs of The **Messiah**

Written by Moti Lerner Director Kfir Azulai

